

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA RACIBÓRZ**

z dnia 2026 r.

**w sprawie uznania skargi na działalność Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej
w Raciborzu za bezzasadną**

Na podstawie art. 18 b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2026 r. poz. 662 późn. zm.) w związku z art. 229 pkt 3, art. 237 § 3 oraz art. 238 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks Postępowania Administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r. poz. 1691)

**Rada Miasta Racibórz
uchwała, co następuje:**

§ 1. Po rozpatrzeniu zarzutów stawianych w skardze na działalność Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej w Raciborzu oraz zapoznaniu się ze stanowiskiem Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, Rada Miasta Racibórz uznaje skargę za bezzasadną z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik i integralną część niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały, w tym doręczenie skarżącemu uchwały wraz z integralnym załącznikiem, powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Racibórz.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Załącznik do uchwały nr

Rady Miasta Racibórz

z dnia.....2026 r.

Uzasadnienie

W dniu 3 grudnia 2024 r. do Rady Miasta Racibórz wpłynęła, przekazana przez Wojewodę Śląskiego zgodnie z właściwością, skarga z dnia 15 listopada 2024 r. na działalność Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej w Raciborzu w związku z postępowaniem prowadzonym pod znakiem DAR.0220.1.2024. Skarga została wniesiona w trybie art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Wojewoda Śląski, działając na podstawie art. 231 w związku z art. 229 pkt 3 k.p.a., przekazał skargę Radzie Miasta Racibórz jako organowi właściwemu do jej rozpatrzenia, wskazując, że dotyczy ona działalności kierownika gminnej jednostki organizacyjnej.

Zgodnie z art. 227 k.p.a. przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Z kolei art. 229 pkt 3 k.p.a. stanowi, że jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności wójta, burmistrza lub prezydenta miasta oraz kierowników gminnych jednostek organizacyjnych, z wyjątkiem spraw określonych w pkt 2 tego przepisu, jest rada gminy. W konsekwencji Rada Miasta Racibórz, rozpatrując przedmiotową skargę, jest zobowiązana do dokonania jej merytorycznej oceny, w szczególności poprzez zbadanie, czy zachowanie Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej odpowiadało któremukolwiek z przypadków wskazanych w art. 227 k.p.a.

Powyższy obowiązek ma w niniejszej sprawie szczególne znaczenie z uwagi na dotychczasowy przebieg postępowania. Uchwałą Nr XI/146/2025 z dnia 29 stycznia 2025 r. Rada Miasta Racibórz uznała się za organ niewłaściwy do rozpatrzenia skargi i odstąpiła od zajęcia stanowiska. Rozstrzygnięciem nadzorczym Nr NP.4131.1.131.2025 z dnia 6 marca 2025 r. Wojewoda Śląski stwierdził nieważność tej uchwały w całości, wskazując, że skarga dotycząca działalności Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej, jako kierownika gminnej jednostki organizacyjnej, podlega rozpatrzeniu przez Radę Miasta na podstawie art. 229 pkt 3 k.p.a. Wojewoda wskazał również, że okoliczność, iż zarzuty skargi pozostają w związku z materią cywilnoprawną, nie wyłącza możliwości ani konieczności ich rozpoznania w trybie skargowym, ponieważ postępowanie skargowe i ewentualne postępowanie cywilne mają odmienny przedmiot.

Rada Miasta Racibórz zaskarżyła powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2025 r., sygn. akt III SA/Gl 441/25, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach oddalił skargę Rady Miasta. Sąd podzielił stanowisko organu nadzoru, wskazując, że skarga z art. 227 k.p.a. dotycząca działalności kierownika gminnej jednostki organizacyjnej podlega rozpatrzeniu przez radę gminy, która obowiązana jest zakończyć postępowanie skargowe merytorycznym załatwieniem sprawy. Sąd wskazał przy tym, że postępowanie skargowe ma charakter uproszczony i służy ocenie prawidłowości działania organu lub pracownika oraz ustaleniu, czy zachodzi potrzeba podjęcia określonych działań, natomiast nie prowadzi do wiążącego rozstrzygnięcia o roszczeniach cywilnoprawnych. Jednocześnie Sąd podkreślił, że materia cywilnoprawna, która może być związana z przedmiotem skargi, nie wyłącza samej możliwości rozpoznania skargi w trybie działu VIII k.p.a.

Wykonując wynikający z powyższych rozstrzygnięć obowiązek merytorycznego rozpoznania skargi, Rada Miasta Racibórz uchwałą Nr XXVIII/365/2026 z dnia 24 czerwca 2026 r. ponownie skierowała sprawę do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji celem zbadania zasadności zarzutów przedstawionych w skardze z dnia 15 listopada 2024 r. oraz przygotowania stanowiska dla Rady Miasta.

Przedmiotem skargi jest sposób działania Ośrodka Pomocy Społecznej w związku z omyłkowym przypisaniem skarżącemu zobowiązania należącego do innej osoby, a następnie w związku z odmową uwzględnienia żądania zapłaty skierowanego do Ośrodka Pomocy Społecznej. Z treści wezwania do zapłaty z dnia 18 października 2024 r., do którego odwołuje się skarga, wynika, że skarżący żądał zapłaty łącznej kwoty 21.175 zł, obejmującej kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych oraz kwotę 1.175 zł tytułem wydatków poniesionych w związku z usunięciem wpisu do Krajowego Rejestru Dłużników.

Bezspornym pozostaje, że doszło do omyłkowego przypisania danych skarżącego do zobowiązania innej osoby. Okoliczność ta została potwierdzona w pisemnych wyjaśnieniach pracownika Ośrodka Pomocy Społecznej z dnia 9 lipca 2026 r. Z wyjaśnień tych wynika, że w związku z rozpatrywaniem wniosku o ustalenie prawa do świadczenia z funduszu alimentacyjnego dokonano wyszukania danych dłużnika w bazie danych. W wyniku wyszukania odnaleziono osobę o takim samym imieniu i nazwisku, której dane odpowiadały danym zawartym we wniosku, w związku z czym, w dobrej wierze, przyjęto, że jest to właściwy dłużnik. Następnie, po upływie około sześciu miesięcy, osoba o zbieżnych danych została zgłoszona drogą elektroniczną do biura informacji gospodarczej, w wyniku czego dług w wysokości 1.000 zł został przypisany osobie, która nie była stroną prowadzonego postępowania.

Nie można zatem podważać samego faktu wystąpienia błędu w działalności Ośrodka Pomocy Społecznej. Okoliczność ta wymaga jednak odrębnej oceny od oceny, czy zaistnienie tego błędu uzasadnia zarzut zaniedbania lub nienależytego wykonywania zadań przez Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej w rozumieniu art. 227 k.p.a. Przedmiotem niniejszego postępowania nie jest bowiem abstrakcyjna ocena każdego błędu, jaki wystąpił w działalności jednostki organizacyjnej, lecz ocena działalności kierownika tej jednostki w zakresie objętym zarzutami skargi.

Zgromadzony materiał nie daje podstaw do przypisania Dyrektorowi Ośrodka Pomocy Społecznej świadomego działania polegającego na doprowadzeniu do wpisania danych osoby niebędącej właściwym dłużnikiem. Z wyjaśnień pracownika wynika, że przyczyną zdarzenia była zbieżność danych osobowych i błędna identyfikacja osoby, a działanie miało charakter niezamierzony. Nie wynika z nich również, aby wpis został dokonany na polecenie Dyrektora lub aby Dyrektor posiadał wiedzę o błędnej identyfikacji osoby w chwili dokonywania zgłoszenia.

Dla oceny zasadności skargi istotne znaczenie ma również sposób postępowania po ujawnieniu błędu. Z wyjaśnień pracownika Ośrodka Pomocy Społecznej wynika, że po zidentyfikowaniu pomyłki podjęto niezwłoczne działania mające na celu sprostowanie sytuacji oraz usunięcie wpisów z biura informacji gospodarczej. Wskazano ponadto, że wobec skarżącego nie podejmowano działań wynikających z ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, dotyczących dochodzenia należności, oraz że dane skarżącego nie zostały udostępnione innym organom. Zgłoszenie dotyczące naruszenia danych osobowych zostało również przekazane właściwemu organowi do spraw ochrony danych osobowych.

Powyższe okoliczności nie pozwalają na przyjęcie, że po ujawnieniu błędu Ośrodek Pomocy Społecznej pozostawał bezczynny albo że nie podjął działań zmierzających do usunięcia jego skutków. Przeciwnie, zgromadzony materiał wskazuje na podjęcie czynności naprawczych. Tym samym nie znajduje potwierdzenia zarzut, aby sposób działania po ujawnieniu omyłki stanowił zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań w rozumieniu art. 227 k.p.a.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.a., należy mieć na uwadze zakres zastosowania tego przepisu. Art. 7 k.p.a. ustanawia zasadę praworządności oraz nakłada na organy administracji publicznej obowiązek podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zarzut naruszenia tego przepisu nie może być jednak rozpatrywany w oderwaniu od charakteru konkretnego postępowania oraz od kompetencji podmiotu, którego działalność jest przedmiotem skargi.

W niniejszej sprawie skarżący, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, skierował do Ośrodka Pomocy Społecznej wezwanie do zapłaty kwoty 21.175 zł. W wezwaniu wskazano zarówno żądanie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, jak i żądanie zwrotu wydatków związanych z usunięciem wpisu. Pełnomocnik wskazywał, że błędne umieszczenie danych skarżącego w rejestrze doprowadziło do naruszenia jego dóbr osobistych i negatywnych konsekwencji związanych z tym zdarzeniem.

Ośrodek Pomocy Społecznej odniósł się do wezwania i odmówił zapłaty żądanej kwoty. Z protokołu posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji z dnia 13 stycznia 2025 r. wynika, że w toku składanych wyjaśnień wskazano, iż Ośrodek Pomocy Społecznej nie był organem właściwym do dokonywania wiążącej oceny, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych w rozumieniu przepisów prawa cywilnego, a ponadto skarżący nie przedstawił dokumentów potwierdzających powstanie i wysokość strat, których zwrotu żądał. Wskazano również na przepisy dotyczące finansów publicznych jako jedną z przyczyn odmowy zapłaty żądanych kwot.

Nie sposób zatem przyjąć, że wezwanie skarżącego zostało pozostawione bez rozpoznania. Przeciwnie, Ośrodek Pomocy Społecznej zajął wobec niego stanowisko, przedstawiając przyczyny odmowy spełnienia żądania. Okoliczność, że stanowisko to nie odpowiadało oczekiwaniom skarżącego, nie jest wystarczająca do uznania, że doszło do nienależytego wykonywania zadań przez Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej.

W tym miejscu należy również odnieść się do argumentacji przedstawionej przez pełnomocnika skarżącego w piśmie z dnia 12 lutego 2025 r. Pełnomocnik wskazał w nim w szczególności, że przedmiotowa skarga dotyczy sposobu załatwienia sprawy przez Ośrodek Pomocy Społecznej, zarzucając naruszenie art. 7 k.p.a. oraz brak podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia sprawy i jej prawidłowego załatwienia. Jednocześnie wskazano, że Rada Miasta jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi na działalność kierownika gminnej jednostki organizacyjnej.

Rada Miasta podziela stanowisko, że przedmiotowa skarga podlega rozpoznaniu przez Radę Miasta. Obowiązek ten wynika wprost z art. 229 pkt 3 k.p.a. i został jednoznacznie potwierdzony zarówno w rozstrzygnięciu nadzorczym Wojewody Śląskiego, jak i w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Nie oznacza to jednak, że samo istnienie błędu po stronie Ośrodka Pomocy Społecznej, jak również samo wystąpienie przez skarżącego z żądaniem zapłaty, przesądza o zasadności skargi. Rada jest zobowiązana ocenić, czy sposób działania Dyrektora odpowiadał przesłankom określonym w art. 227 k.p.a., a ocena ta musi zostać dokonana na podstawie zgromadzonego materiału.

W ocenie Rady brak jest podstaw do przyjęcia, że Dyrektor Ośrodka Pomocy Społecznej naruszył art. 7 k.p.a. w sposób uzasadniający uznanie skargi za zasadną. W szczególności materiał sprawy nie potwierdza, aby Dyrektor, po uzyskaniu informacji o błędnym przypisaniu danych, zaniechał podjęcia czynności zmierzających do usunięcia błędu lub jego skutków. Nie potwierdza również, aby odmowa zapłaty żądanej kwoty była wynikiem pozostawienia sprawy bez rozpoznania.

Wymaga przy tym podkreślenia, że w postępowaniu skargowym Rada Miasta nie jest uprawniona do rozstrzygnięcia, czy skarżącemu przysługuje wobec Ośrodka Pomocy Społecznej

roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia lub odszkodowania, ani do ustalenia wysokości takiego świadczenia. Kwestia ta ma charakter cywilnoprawny. Wojewoda Śląski w rozstrzygnięciu nadzorczym wyraźnie wskazał, że postępowanie skargowe oraz ewentualne postępowanie cywilne nie są postępowaniami konkurencyjnymi, ponieważ mają odmienny przedmiot. Jednocześnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach podzielił stanowisko, zgodnie z którym postępowanie skargowe służy ocenie działania organu lub pracownika i nie prowadzi do wiążącego rozstrzygnięcia sporu cywilnego.

Oznacza to, że Rada Miasta może i powinna ocenić, czy sposób, w jaki Dyrektor Ośrodka Pomocy Społecznej odniósł się do żądania zapłaty, stanowił nienależyte wykonywanie zadań lub naruszenie interesów skarżącego w rozumieniu art. 227 k.p.a., nie może natomiast w ramach tego postępowania przesądzić o odpowiedzialności odszkodowawczej lub obowiązku zapłaty zadośćuczynienia. Sam fakt odmowy dobrowolnego spełnienia świadczenia żadanego przez skarżącego nie stanowi jeszcze podstawy do uznania, że Dyrektor nienależycie wykonywał swoje zadania. Dla takiej oceny konieczne byłoby ustalenie, że odmowa była wynikiem konkretnego zaniedbania, nierzetelnego działania, bezczynności albo naruszenia obowiązujących przepisów. Takich okoliczności materiał sprawy nie potwierdza.

Należy również zwrócić uwagę, że w swoim piśmie z dnia 12 lutego 2025 r. pełnomocnik skarżącego wskazywał na charakter wpisu do rejestru jako zdarzenia powodującego naruszenie dóbr osobistych oraz na poniesione w związku z tym koszty. Okoliczność, że skarżący wiąże z omyłkowym wpisem określone skutki majątkowe i niemajątkowe, nie przesądza jednak o odpowiedzialności Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej. Ocena istnienia przesłanek odpowiedzialności cywilnej, w tym rozmiaru ewentualnej szkody lub krzywdy, związku przyczynowego oraz zasadności żądania zadośćuczynienia, należy do właściwego postępowania cywilnego.

W postępowaniu skargowym znaczenie ma natomiast to, że po ujawnieniu błędu podjęto działania zmierzające do jego usunięcia, a następnie Ośrodek Pomocy Społecznej zajął stanowisko wobec wezwania do zapłaty. Nie można zatem stwierdzić, że sprawa została pozostawiona bez jakiegokolwiek reakcji albo że nie podjęto żadnych działań w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji.

Rada Miasta dostrzega, że omyłkowe przypisanie skarżącemu zobowiązania innej osoby stanowiło zdarzenie niepożądane i niewątpliwie wymagało podjęcia czynności korygujących. Jednakże dla uznania skargi za zasadną konieczne jest wykazanie związku pomiędzy tym zdarzeniem a konkretnym zaniedbaniem lub nienależytym działaniem osoby, której działalność jest przedmiotem skargi. Zgromadzony materiał nie daje podstaw do przyjęcia, że Dyrektor Ośrodka Pomocy Społecznej świadomie doprowadził do błędnego wpisu, polecił dokonanie takiego wpisu, zaniechał działań po ujawnieniu błędu lub w sposób nierzetelny odniósł się do wezwania skarżącego.

Nie można również utożsamiać odpowiedzialności kierownika jednostki za funkcjonowanie podległej mu jednostki z automatycznym przypisaniem mu każdego błędu popełnionego przez pracownika. Sam fakt wystąpienia błędu w działalności jednostki nie przesądza jeszcze o zasadności skargi na jej kierownika. Dla oceny dokonanej na podstawie art. 227 k.p.a. konieczne jest ustalenie konkretnego działania lub zaniechania po stronie osoby, której działalność jest przedmiotem skargi, odpowiadającego przesłankom wskazanym w tym przepisie. W niniejszej sprawie takiego działania lub zaniechania nie wykazano.

Istotne znaczenie ma również okoliczność, że pracownik Ośrodka Pomocy Społecznej w pisemnych wyjaśnieniach z dnia 9 lipca 2026 r. jednoznacznie wskazał, że działanie prowadzące do omyłkowego przypisania zobowiązania było niezamierzone i wynikało wyłącznie z niefortunnej zbieżności danych osobowych. Jednocześnie wskazano na podjęcie niezwłocznych działań naprawczych po zidentyfikowaniu błędu oraz na brak podejmowania wobec skarżącego działań właściwych dla rzeczywistego dłużnika.

W świetle całokształtu materiału należy zatem odróżnić dwie kwestie: wystąpienie omyłki w toku wykonywania zadań przez Ośrodek Pomocy Społecznej oraz ocenę działalności Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej w rozumieniu art. 227 k.p.a. Pierwsza z tych okoliczności jest bezsporna. Druga natomiast nie została potwierdzona w zakresie wymaganym do uznania skargi za zasadną.

W szczególności materiał sprawy nie pozwala na przyjęcie, że Dyrektor Ośrodka Pomocy Społecznej dopuścił się zaniedbania polegającego na zaniechaniu wyjaśnienia sytuacji po ujawnieniu błędnego wpisu. Przeciwnie, dostępne wyjaśnienia wskazują na podjęcie czynności zmierzających do sprostowania sytuacji. Nie znajduje również potwierdzenia zarzut, że odmowa zapłaty żądanej kwoty nastąpiła bez jakiegokolwiek analizy sprawy. Z protokołu posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji wynika, że przedstawiono stanowisko Ośrodka Pomocy Społecznej, wskazując na brak dokumentów potwierdzających powstanie i wysokość dochodzonych strat oraz na ograniczenia wynikające z przepisów dotyczących gospodarowania środkami publicznymi.

Nie można przy tym przyjąć, że Rada Miasta, rozpatrując skargę, powinna zastąpić Ośrodek Pomocy Społecznej w rozstrzygnięciu sporu cywilnego ze skarżącym. Takie działanie wykraczałoby poza zakres postępowania skargowego. Zadaniem Rady jest bowiem ocena działalności kierownika gminnej jednostki organizacyjnej pod kątem przesłanek określonych w art. 227 k.p.a., a nie rozstrzyganie o odpowiedzialności odszkodowawczej czy o wysokości należnego zadośćuczynienia.

W ocenie Rady Miasta Racibórz zgromadzony materiał nie daje również podstaw do uznania, że sposób działania Ośrodka Pomocy Społecznej po ujawnieniu błędnego wpisu miał charakter przewlekły lub biurokratyczny. Z materiału wynika bowiem, że po stwierdzeniu omyłki podjęto działania zmierzające do jej usunięcia, a następnie udzielono odpowiedzi na wezwanie do zapłaty. Nie stwierdzono zatem takiego zaniechania lub zwłoki, które uzasadniałyby zastosowanie wobec działania Dyrektora kwalifikacji przewidzianej w art. 227 k.p.a.

Rada Miasta, mając na uwadze treść skargi, argumentację przedstawioną przez pełnomocnika skarżącego, wyjaśnienia złożone przez pracownika Ośrodka Pomocy Społecznej, stanowisko przedstawione w toku wcześniejszego postępowania przed Komisją Skarg, Wniosków i Petycji, a także stanowisko Wojewody Śląskiego i ocenę prawną zawartą w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, dokonała ponownej merytorycznej oceny działalności Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej.

Wynik tej oceny nie daje podstaw do stwierdzenia, że zachowanie Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej stanowiło zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań, naruszenie praworządności lub interesów skarżącego albo przewlekłe lub biurokratyczne załatwienie sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.a. Rada Miasta nie neguje faktu wystąpienia omyłkowego przypisania danych skarżącego do zobowiązania innej osoby, jednakże samo wystąpienie tego błędu, przy braku wykazania konkretnego zawinionego lub nieprawidłowego działania Dyrektora oraz przy jednoczesnym podjęciu czynności naprawczych po ujawnieniu pomyłki, nie jest wystarczające do uznania skargi za zasadną.

Odnosząc się do żądania zapłaty kwoty 21.175 zł, należy ponownie podkreślić, że Rada Miasta nie jest właściwa do rozstrzygania o istnieniu, wysokości ani zasadności roszczenia odszkodowawczego lub roszczenia o zadośćuczynienie. Jednocześnie okoliczność ta nie oznacza, że Rada uchyla się od oceny działania Dyrektora. Ocena taka została dokonana i prowadzi do wniosku, że odmowa zapłaty żądanej kwoty, przy przedstawieniu stanowiska co do braku podstaw do jej wypłaty, nie stanowiła sama w sobie nienależytego wykonywania zadań ani naruszenia praworządności.

Tym samym, wykonując obowiązek wynikający z art. 229 pkt 3 k.p.a. oraz uwzględniając wskazania wynikające z rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody Śląskiego i prawomocnego

wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, Rada Miasta Racibórz dokonała merytorycznej oceny zarzutów przedstawionych w skardze. Ocena ta nie potwierdziła wystąpienia po stronie Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej takich działań lub zaniechań, które uzasadniałyby zakwalifikowanie jego działalności jako zaniedbania, nienależytego wykonywania zadań, naruszenia praworządności lub interesów skarżącego bądź przewlekłego lub biurokratycznego załatwienia sprawy.

Wobec powyższego Rada Miasta Racibórz biorąc pod uwagę czynności przeprowadzone przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji oraz uwzględniając całokształt zgromadzonego materiału i wynikającego z art. 227 k.p.a. zakresu postępowania skargowego, uznaje skargę na działalność Dyrektora Ośrodka Pomocy Społecznej w Raciborzu za bezzasadną.

Pouczenie

W razie ponowienia skargi bez wskazania nowych okoliczności Rada Miasta może podtrzymać poprzednie stanowisko poprzez odpowiednią adnotację w aktach, bez ponownego zawiadomienia skarżącego, zgodnie z art. 239 § 1 k.p.a.

Przewodniczący Komisji
Skarg, Wniosków
i Petycji Rady Miasta
Racibórz

Paweł Rycka